

Kazalo

Je nezemljanka ali človek?	7
Stroj za pridobivanje denarja	23
Ozdravitev, nato pekel	29
Skrivnostni pogovor	33
Kje si, angel varuh?	37
Višnja	43
Čigava je krivda?	51
Odgovor	59
Dan vrtilčkarjev in praznik vsega sveta!	73
Zveneči meč šansonjerja	81
Veliki preobrat	89
Kdo določa smer?	93
Začeti z ničle	95
Rušilna sila	101
Podjetniki – prodajalci prehranskih dopolnil	109
Brezplačen dopust na Havajih	113
Začetek perestrojke	117
Združenje podjetnikov Rusije	121

V smeri samomora	125
Zveneče cedre Rusije	129
*****	147
Razrešiti skrivnost	149
*****	151
Oče Feodorit	153
Prostranstvo ljubezni	169
Anastasijin dedek	177
Nenormalen pojav	187
Prividni ljudje	199
Zakaj nihče ne vidi Boga?	203
Svitanje v Rusiji	211
Kako se iz cedre pridobiva zdravilno olje	217
Naziv poglavja!	223
Tvoje svetinje, Rusija!	231
Nagovor bralcev Vladimirja Megreja	255

Je nezemljanka ali človek?

Preden bom začel pripovedovati o novih dogodkih, povezanih z Anastasijo, bi se želel zahvaliti vsem vodjem duhovnih konfesij, znanstvenikom in novinarjem, vsem bralcem, ki so mi pisali, poslali duhovno literaturo in svoja razmišljanja o dogajanju, opisanem v moji prvi knjigi.

Ljudje so se različno opredeljevali do Anastasije. V medijih so jo poimenovali »Gospodarica tajge«, »Sibirskaja vsevedka«, »Prerokovalka«, »Božje bitje«, »Nezemljanka« ...

Prav zato sem na vprašanje neke moskovske novinarke: »Ali zdaj ljubiš Anastasijo?«, odgovoril: »Ne morem natančno opredeliti svojih čustev.« Takoj se je o meni razširil glas, da nisem sposoben globokega razumevanja dogajanja, ker nimam dovolj duhovnih znanj.

Toda, kako naj ljubim, ko pa mi ni jasno, kdo je ta, ki naj bi jo ljubil? Saj še do danes ni enotne opredelitve do Anastasije. Najprej sem se poskusil opreti na njeno trditev: »Človek sem. Ženska«, verjeti vsemu, kar mi je povedala, iskal sem razlage za vse njene neobičajne sposobnosti. Na začetku je še kar šlo.

Kdo je Anastasija?

To je mlada ženska, puščavnica, rojena globoko v divjini sibirske tajge, kjer sta jo po zgodnji smrti njenih staršev vzgajala dedek in pradedek, ki sta, tako kot ona, živila odmaknjeno, puščavniško.

Ali lahko vidimo v vedenju divjih živali, ki so ji bile popolnoma vdane, nekaj nenavadnega? Ne, v tem ni nič neobičajnega. V kmečkih gospodinjstvih mirno sobivajo različne živali in se spoštljivo vedejo do svojega gospodarja.

Dosti težje je bilo razvozlati mehanizem, ob pomoči katerega lahko vidi stvari na veliki razdalji, pozna do podrobnosti različne dogodke, ki so se zgodili pred več tisočletji, in je odlično poučena o sodobnem življenju. Kako deluje njen Žarek, ki na daljavo zdravi ljudi in lahko ponikne v globine preteklosti ali pogleda v prihodnost?

Profesor filozofije, dopisni član MAI, K. I. Šilin, je v svojih delih, posvečenih preučevanju pripovedi Anastasije, napisal tole: »Ustvarjalna zmožnost Anastasije je vseobsegajoč in ne le osebni Božji dar, dar Narave. Vsi skupaj in vsak posameznik je povezan z Vesoljem.

Izhod iz bližajoče se katastrofe je videti v skladni povezavi počel različnih kultur. Razvoj takšnih kultur usklajenega, čistega Otroštva porodi »ženski« tip kulture. Najbolj polno in izrazito se je ta tip kulture izrazil v budizmu, in prav tako v naši Anastasiji. Zato lahko zapišemo tole prepoznavno zaporedje:

Anastasija = Tara = Buda = Maitreja

Anastasija je popoln človek, podoben Bogu.«

Ali je tako ali ne, ne morem soditi. Ne morem pa razumeti, zakaj Anastasija ne zapisuje svojega nauka, kot to delajo vsi razsvetljeni, Bogu podobni ljudje, temveč se svojih dvajset ozaveščenih let ukvarja z vrtilčkarji.

Izjave znanstvenikov so me prepričale, da je Anastasija psihično zdrava. V znanosti obstajajo nekatere hipoteze, povezane s temami, o katerih je govorila. Potekajo celo že nekateri preizkusi.

Na primer, na vprašanje: »Anastasija, kako 'uloviš' in orišeš različne okoliščine, ki so se ustvarile pred tisoč leti? In celo misli velikih ljudi, živečih v preteklosti, lahko prebereš?« – je odgovorila:

— Prva misel in prva beseda je bila pri Stvarniku. Njegove misli so žive še danes, nevidne nas obdajajo in zapolnjujejo prostranstvo vesolja, odražajo se v snovnih živih stvaritvah, ki so ustvarjene za najpomembnejše bitje – za človeka!

Človek je otrok Stvarnika. In tako kot vsak starš tudi On ni mogel želeti svojemu otroku, da bi imel manj, kot je imel sam. Zato mu je dal vse. In največ od vsega je svoboda izbire. Človek lahko ustvarja in izpopolnjuje svet z močjo svojih misli.

Nobena misel, porojena v glavi človeka, ne izgine brez sledu. Če je svetla, se bo naselila v svetlo prostranstvo, stopila bo na stran Svetlih sil, če je temna, bo pristala na nasprotni strani. Tako lahko danes vsak človek uporabi katero koli misel, ki jo je kadar koli izoblikoval drug človek ali Stvarnik.

— In zakaj jih ne uporabljajo vsi drugi ljudje?

— Uporabljajo jih vsi ljudje, le v različni meri. Da bi jih lahko uporabili, je nujno misliti, tega pa ne zmorejo vsi, ker so preveč obremenjeni z vsakodnevnimi rečmi.

— Pomeni, da se moramo samo zamisliti – in vse se bo zgodilo? In celo do misli Stvarnika se lahko dokopljemo?

— Da bi se lahko dokopal do misli Stvarnika, mora človek doseči Zanj značilno čistost namere in Njegovo hitrost gibanja misli. Da bi spoznali misli razsvetljenih,

moramo imeti njihovo čistost namer in znati razmišljati z njihovo hitrostjo misli.

Če človek nima zadostne čistosti namer, ki bi mu omogočala povezavo z razsežnostjo svetlih sil, z razsežnostjo, v kateri živijo svetle misli, jih bo črpal iz temnega nasprotja, mučil vse življenje samega sebe in druge ljudi.

Ne vem, morda je posredno ali neposredno razlago teh Anastasijinih misli podal direktor Mednarodnega inštituta teoretične in uporabne fizike pri ruski Akademiji prirodoslovnih znanosti, akademik A. J. Akimov. V reviji »Čudeži in nenavadni dogodki« je v članku z naslovom »Fizika priznava Super razum« zapisal:

»Obstajala sta in še vedno obstajata dva pristopa k razumevanju Narave. Enega predstavlja zahodna znanost, ki temelji na znanjih, pridobljenih na metodološki podlagi, ki jo obvlada Zahod: dokazi, preizkusi in podobno.

Drugi je vzhodni pristop, ki temelji na znanjih, pridobljenih od zunaj, ob pomoči ezoterike v stanju meditacije. Ezoteričnih znanj ni mogoče pridobiti, človeku so dana.

Zgodilo se je, da se je v nekem obdobju ta ezoterična pot spoznanja izgubila in se je izoblikovala druga pot, izjemno težka in počasna. Tako smo v minulem tisočletju, ko smo sledili tej poti, prišli do znanj, ki so jih na Vzhodu poznali že pred tremi tisočletji.

Nekako intuitivno sem prepričan, da so imeli prav tisti, ki so govorili, da je materija, ki na ravni polja napolnjuje vse Vesolje, neke vrste medsebojno povezana struktura. V svoji knjigi 'Sumarne tehnologije' je Stanislav Lem v poglavju 'Vesolje kot super računalnik' zapisal misel, da Vesolje obstaja kot nekakšni gigantski možgani, podobni računalniku. Predstavljajte si

računalnik, ki je pri obsegu opazovanega Vesolja (njegov polmer je reda 15 milijard kilometrov) napolnjen z elementi volumna 10^{-33} cm^3 .

In taki možgani, ki napolnjujejo vse Vesolje, imajo tako velikanske zmožnosti, da si jih mi niti predstavljati ne moremo, še v fantazijah si jih ne moremo izmisliti.

Če upoštevamo, da ti možgani v resnici ne delujejo kot računalnik, temveč po principu torzijskih polj, postane popolnoma jasno, da je fenomen Absoluta Schellinga ali Šunjate – stare vedske literature, v resnici računalnik. In razen njega na svetu ne obstaja nič drugega. Vse drugo je taka ali drugačna oblika Absoluta.«

Kaj pravijo znanstveniki o Žarku, ki deluje na razdaljo?

Dejaven član ruske Akademije medicinskih znanosti akademik Vlail Kaznačejev je v članku z naslovom »Živi žarki in živo polje«, objavljenem v reviji »Čudeži in nenavadni dogodki« 3. maja 1996, zapisal:

»Verjetno je imel Vernadski prav, ko je izrekel vprašanje: kako lahko idealno kot miselni proces prenese planet Zemljo v njeno novo evolucijsko fazo? Kako? Samo z delovanjem, samo z eksplozijami in samo s tehnološko dejavnostjo – tako premočrtno tega ni mogoče pojasniti.

Dejstva kažejo, da lahko človek, operater na razdaljo spreminja številne pokazatelje elektronskih naprav. Zdi se, kot bi moteče deloval na kazalnik naprave, in to od daleč.

Pri nas v Novosibirsku potekajo raziskave daljinskih povezav z Norilskom, Diksonom, Simferopolom, prav tako s Tjumenskim trikotnikom, z ameriškim centrom na Floridi. Tudi povezava na daljavo s človekom, z napravo in operaterjem je dokazljiva in natančna.

Naleteli smo na neznan pojav – medsebojno delovanje žive materije na velikanske razdalje.«

Na žalost je v znanstvenih člankih veliko izrazov, ki jih ne poznam, in veliko je sklicevanj na dela drugih znanstvenikov. Zame bi bila pretežka naloga, da bi jih vse preštudiral in razumel.

Kljub vsemu sem razbral, da znanost pozna zmožnost človeka vzpostavljati povezavo z drugim človekom ali predmetom na daljavo, z možnostjo daljinskega upravljanja naprav.

Znanost ve za kozmično banko podatkov. Najverjetneje jo zna uporabljati Anastasija. Ona jo imenuje prostranstvo Svetlih sil ali prostranstvo, kjer živijo misli, ki so jih kadar koli ustvarili ljudje.

Tudi o tem govori sodobna znanost, imenuje jo super računalnik.

Še nekaj sem moral osmisliti – kako je meni, ki ne vem ničesar o pisateljstvu in nimam primerne izobrazbe za to, uspelo napisati knjigo, takšno knjigo, ki vznemirja ljudi.

Ko sem bil v tajgi, mi je Anastasija rekla: »Iz tebe bom naredila pisatelja. Napisal boš knjigo, ki jo bo prebralo ogromno ljudi. Blagodejno bo vplivala na bralce.«

In resnično sem napisal knjigo. In predvidevam lahko, da je to samo njena zasluga. Zato bi bilo nujno ugotoviti, kako je lahko vplivala na ustvarjalne zmožnosti drugega človeka. Do zdaj ni to uspelo odkriti nikomur.

Preprosto lahko rečemo, da je bilo v meni skrite nekaj nadarjenosti in ko sem od Anastasije dobil zanimive podatke, sem jih pač zapisal. Tako se je zdelo, da se vse ujema. Vse se je pojasnilo.

Ni bilo več nujno zapravljati časa z branjem znanstvenih in duhovnih virov, postavljati vprašanj strokovnjakom. In tedaj nam je Anastasija pokazala še en svoj dar, katerega do zdaj ni uspelo pojasniti niti meni niti nikomur drugemu od tistih, ki so mi pomagali pri tem.

Če se še spomnite, v prvi knjigi sem pisal, kako mi je že pred dvema letoma dejala: »Umetniki bodo ustvarjali slike, pesniki pisali verze in o meni bodo posneli film. Gledal boš vse to in se me spominjal ...«

Anastasijin dedek je na moje vprašanje: »Ali Anastasija v resnici lahko napove prihodnost?«, odgovoril: »Vladimir, Anastasija ne napoveduje prihodnosti, ona jo je sposobna modelirati in uresničiti.«

Besede, to so samo besede. Česa vsega ljudje ne izrečejo. Zato tudi tem njegovim besedam nisem pripisoval posebnega pomena, imel sem jih za svojevrstno prisposodbo. Saj si nisem mogel niti predstavljati, kako natančno se je izpolnilo prav vse, kar je izrekla Anastasija. Tudi nemogoče se lahko zgodi!

Vse, kar je govorila Anastasija, se je začelo postopno spreminjati v resničnost.

Najprej so se kot plaz vsipali verzi. Nekaj sem jih objavil v prvi izdaji knjige v ruščini. Kmalu so ljudje v številnih mestih začeli odpirati »Anastasijine hiške«. V prvi taki hiški, v mestu Gelendžik, je bila odprta razstava moskovske slikarke Aleksandre Vasiljevne Sajanenko, vse slike so bile posvečene Anastasiji, naravi.

Vstopil sem v to hiško, pogledal na steno, na kateri so visele velike slike ... in zazdelo se mi je, kot da se prostranstvo okoli mene nekako spreminja.

S slik so vame zrle Anastasijine oči, polne dobrote. In motivi ... Si predstavljate, na nekaterih slikah je bilo naslikano tisto, kar naj bi bilo opisano v drugi knjigi, ki takrat še ni bila natisnjena. Videl sem naslikano svetlobno kroglo, ki se je včasih pojavila ob Anastasiji.

Pozneje sem izvedel, da ta umetnica ne slika s čopičem, temveč s konicami prstov. Večina njenih slik je že prodanih in bodo tu visele le do konca razstave, ker veliko ljudi še prihaja, da bi si jih ogledali.

Slikarka mi je podarila sliko. Na njej so Anastasijini starši. Z obraza njene mame je težko odvrniti oči.

Različne filmske hiše so mi začele pošiljati ponudbe za snemanje filma o Anastasiji. In vse skupaj sem začel dojemati kot samo po sebi umevno.

Dotikal sem se slik in prebiral liste z verzi, poslušal pesmi in si ogledoval kadre iz posnetih filmov, prizadeval sem si nekako osmisliti vse to dogajanje.

In tedaj je Moskovski raziskovalni center, ki se je ukvarjal s preučevanjem pojavov, povezanih z Anastasijo, sklenil svoja dognanja z izjavo:

»Največji duhovni učitelji, ki jih svet pozna po njihovih religioznih učenjih, filozofskih in znanstvenih odkritjih, ne dosegajo Anastasijine hitrosti delovanja na človeško zmožnost.

Njihova učenja so imela opazen vpliv na življenje ljudi še stoletja in tisočletja po tistem, ko so se pojavila.

Toda Anastasija lahko v nekaj dneh ali mesecih na neznan način, mimo vsakršnega naravoslovja in različnih duhovnih traktatov, deluje neposredno na čustva, vzbuja čustvene vzpone, ustvarjalne premike, ki se pokažejo v dejanskih stvaritvah različnih ljudi, ki vzpostavijo le miselni stik z njo. Drugi vidimo to v obliki umetniških stvaritev, navdahnjenih z željo po svetlem in dobrem.«

Le kako lahko ta osamljena puščavnica, živeča v oddaljeni sibirski tajgi, sočasno nekako lebdi nad resničnim prostranstvom našega življenja?

Le kako lahko skozi roke drugih ljudi materializira stvaritve? Vse govorijo o svetlem, dobrem, o Rusiji, naravi, o ljubezni ...

»Zasipala bo svet z veliko poezijo ljubezni. S pomladnim dežjem bodo verzi in pesmi spirali s površja naše Zemlje umazanijo, ki se je nakopičila na njej,« je rekel Anastasijin dedek.

— Toda, kako bo to naredila? — sem ga vprašal.

Odgovoril je:

— Ob pomoči energije njenih lastnih stremljenj deli navdih in razsvetljenje, z močjo svojega sanjarjenja.

— Kakšna moč je skrita v njenem sanjarjenju?

— Moč Človeka – Ustvarjalca.

— Toda, za svoje stvaritve mora človek dobiti nagrado, slavo, denar, častne nazive. Ona pa jih zastonj deli drugim ljudem. Zakaj?

— Ona je samozadostna. Njeno lastno zadovoljstvo in iskrena ljubezen vsaj enega človeka, to sta zanjo najvišji nagradi, — je odgovoril Anastasijin dedek.

Takrat še nisem mogel do konca osmisлити njegovih odgovorov. Medtem ko sem si prizadeval dojeti, kdo je Anastasija, in se odločiti glede svojega odnosa do nje, sem še naprej poslušal različna mnenja o njej in bral duhovne knjige.

V letu in pol sem prebral več literature kot dotlej vse življenje. In kaj sem dobil na koncu? Sprejel sem le en nesporen sklep: »Popolnoma mogoče je, da številne pametne knjige, ki jih prištevajo med zgodovinsko verodostojne, duhovne in iskrene, vsebujejo lažne podatke.«

Do tega sklepa me je pripeljala okoliščina, povezana z Grigorijem Rasputinom. V prvi knjigi o Anastasiji sem navedel citat iz zgodovinskega romana – kronike V. Pikulja »Pred zadnjo črto«.

Roman pripoveduje, kako je polpismen kmet Grigorij Rasputin iz oddaljene sibirske vasi, kjer raste sibirski cedra, leta 1907 prišel v prestolnico Ruskega imperija. S svojimi napovedmi je osupnil cesarsko družino, ki jo je lahko obiskoval. Poleg tega je spal z velikim številom žensk iz visoke družbe.

Ko so ga hoteli ubiti, so bili zgroženi nad tem, da je potem, ko je spraznil kozarec, v katerega so mu skrivaj

nasipali ciankalij, zmogetl vstati izza mize in oditi na dvorišče. Tam se je zgrudil in knez Jusupov je v ležečega Rasputina iz pištrole od blizu izstrelil nekaj nabojev.

Ne glede na to, da je bil Rasputin preresetan od strellov, je bil še vedno živ. Ranjeno telo so vrgli z mostu v reko. Nato so ga čez čas potegnili na breg in ga sežgali.

Skrivnostni in nedoumljivi Grigorij Rasputin, ki je vse presenetil s svojo vzdržljivostjo, se je rodil in preživel mlada leta, obdan s cedrovimi gozdovi.

Takole so novinarji v tistem času sklepali v zvezi z njegovo vzdržljivostjo: »Kot petdesetletnik je Rasputin lahko začel orgije že opoldan in se neprekinjeno zabaval in popival do štirih zjutraj; nato se je po razvratni noči takoj odpeljal v cerkev k jutranji maši, kjer je do osme ure stoje molil. Potem se je vrnil domov, popil čaj in kot da se ni nič zgodilo, do dveh sprejemal obiske. Nato si je izbral dame in se z njimi odpravil v kopel, od tam se je odpeljal v primestno restavracijo, kjer je ponovil dogajanje prejšnje noči. Običajen človek ne bi zdržal podobnega tempa.«

Kot številni drugi sem si tudi sam na podlagi takih pisanj ustvaril sliko, da je Grigorij Rasputin živel razuzdano. Usoda pa mi je, kot v premislek, navrgla še drugačne podatke.

Poglejte, kaj je o Grigoriju Rasputinu napisal papež Janez: »Danes stopa iz reke nikoli najdeno telo Svetega meniha. In njegovi skrivni sinovi bodo z molitvijo stopali na Ladjo.«

Torej, kaj vidimo? Po eni strani o njem pišejo kot o razuzdancu, po drugi je Sveti menih. Kje je resnica? Kaj je laž?

Kmalu so mi prišli v roke zapiski Grigorija Rasputina, napisani v obdobju njegovega bivanja na Sveti zemlji (v Pariz jih je prinesel s seboj Lobačevski, begunec iz SSSR).

Kako zanimivo besedilo! »Morje mi je v uteho. Ko zjutraj vstanem, me valovi ,nagovarjajo', nežno pljuskaajo, me radostijo. Sonce se blešči na morsk gladini, kot bi se počasi dvigalo, sočasno pa duša človeka pozabi na vse človeštvo in zamaknjeno opazuje bleščavo sonca. In v njem se začne buditi radost, njegova duša čuti knjigo življenja in življenjsko modrost. To je nepopisna lepota!

Morje te prebudi iz sna vsakodnevnih ničevosti, velike misli se same od sebe razpletajo v glavi, ne da bi bilo treba uporabiti voljo.

Morje je prostrano, toda um je še prostranejši. Človeška modrost nima meja, vsi filozofi skupaj je ne morejo izčrpati. Obstaja še ena veličastna lepota, to so trenutki, ko se sonce spušča za morje in njegovi žarki še posebno žarijo.

Kdo lahko oceni to žarenje, ki greje in boža Dušo, jo blagodejno tolaži? Sonce vsako minuto globlje zaide za gore in človeška Duša nekaj trenutkov žaluje za prečudovito svetlečimi se žarki ... Mrači se.

O, kakšna tišina nastane ... Niti ena ptica se ne oglasa. Človek se zamisli in nehote zakoraka po palubi, v glavi pa se mu porajajo misli o otroštvu in preštevilnih skrbeh. Same se ponujajo primerjave med to notranjo tišino in vrvenjem sveta, človek se tiho pomenkuje sam s seboj in si zaželi, da bi mu kdo pomagal razpoditi težke misli, ki so jih nadenj poslali njegovi sovražniki ...«

Kdo si, torej, bil, ti Sibirec? Rus Grigorij Rasputin? Kje je o tebi zapisana resnica in kje laž? Kako to ugotoviti? Na kaj se lahko opremo pri osmišljanju bistva bivanja, svojega poslanstva? Ob pomoči česa, katerih velikih del je mogoče razjasniti, kaj je Resnica in kaj je laž?

Kje sta duhovnost in iskrenost, kje je napuh vsevednosti? Morda naj poskusim to ugotoviti s svojim

lastnim srcem? Nikoli nisem pisal pesmi, a tebi, Grigorij Rasputin, hočem posvetiti svoje prve stihe.

Ljudje prebirajo Anastasijo in iz njihovih verzov veje iskrenost. Zato sem sklenil tudi sam poskusiti. Za tebe mi je uspelo napisati tole. Oprosti, če rima ni povsod popolnoma prava.

Posvečeno Grigoriju Rasputinu

Polpismen? Polpismen.
Iz cedrovih gozdov si se podal?
Na koncu bos. Od Sibirije ruske
ne en par škornjev vsak bi razdejal.

K carju grem. Pomagal rad bi očetu vseh,
da ne odšel bi kar na mah.
K Rusiji grem, k mami Rusiji,
da ji prinesem gozdnega zraka dah!

Kaj je? Huzarji? Neukrotljivi veseljaki, nastopači,
lomilci src in vsi junaki?
Kar pogledjte, le strmite, kako neukrotljivo naj bo
veseljaštvo! Eh, vi, pametnjaki!

Petrovo mesto vse v pariških je oblekah,
toda srca ne ukrote steznika spone!
Pogledi svetskih dam so vztrepotali,
ko vstopil Sibirec je v salone.

A on, ko odhajal je k jutranji molitvi,
da odpuščanja bi poprosil ne za svoje grehe,
je slišal, kako je Ona šepetala,
kajti le ena ga prosila je, naj odide, in mu dejala: – Pojdi!

Zaslepljeno in renčeče kot žival
čas požira vse, kar je telesnega.
Ti pa si se držal krepko s svojo plamenečo Dušo,
zdaj pa je konec. Izgini.

Težko je zadržati kaj zverinskega,
le še en hip in rešen boš.
Rusija sem! Mi bo hudo?
Nikoli več nam pel ne boš.

Vrni se v cedrov gaj in te bom oživel!
In tedaj poprosiš me lahko, kar boš želel ...

Eh! Zdaj v kopel šel bi! S teboj!
Z brezovo in s smrekovo vejico
bi te pregnetel, brezskrbnico,
vendar, ostajam, Rusija, s teboj!

Čas pljuval peno je norosti,
in rinile so krogle v Grega prsi.
Črnina mu žvenketala je pred očmi:
Odplazi se stran, Sibirec! Brž odidi.

Le za pol hipa me lahko zadržiš,
toda vedi,
da kazen te taka doleti,
ki je nihče na Zemlji s teboj ne podeli!

Ti si junak, a pregreha boš postal.
Na steklenkah s strupom bo videti tvoj lik.
In potomci, ki si jih rešil,
bodo pljunili ti v Dušo, o, menih!

Odplazi se stran. Zdaj imam moč in oblast nad vsem!
Če hočeš, odleti v nebesa!
A le en hip. Kaj ti ni jasno?
Le hipec en moj, ki prihaja, mi daj!

Eh! Kozarec madeire, pa v kopel!
Tam videl bi, kako krepko je telo.
Sibirec, praviš. Kmet da si.
Zakaj moleduješ tedaj, bedak?

In ustreljen, in utopljen,
in sežgan med smetmi, bil popoln je »krah«.
A nad Rusijo z vetrom pomladnim
še dandanes nosi tvoj bel prah.

Kaj se dogaja, ti, kmet? Še tema žvenketa?
Kje grob tvoj je? Kje zdaj so oči?
Dneva življenja ni moč ti vrniti.
V ikone strmijo tvoji potomci.

Zahtevaj! Dam ti oblast!
Neporavnane račune položi pred njih,
ali morda so solze zadržale tvoj dih?

Izpljunil je Grega svinčeni naboj:
Eh, slab si v glavi, ti vrag, – enkrat računi, enkrat solzé.
Kaj se dogaja, dedci, zdaj s paro,
daj, pljusknj še nekaj vodé!

Grigorij Rasputin je iz cedrovih gozdov vstopil v življenje Rusije le nekaj let pred revolucijo. Poskušal je odvrniti njeno viхро in je umrl.

Anastasija prav tako živi med cedrami in tudi poskuša delati ljudem dobro, poskuša nekaj odvrniti od nas. Le kakšno usodo ji pripravlja naš čas?

Spomini na pogovore z Anastasijo v tajgi so pogosto imeli nenavaden značaj. Ko so se mi vračali v misli posamezni prizori, jih je moj spomin obnavljal izjemno natančno, vnovič sem v podrobnostih videl izraz na Anastasijinem obrazu, njene gibe, in slišal melodijo njenega glasu.